

HOOFDSTUK 1

‘**H**a, Mikolaj. Wat ben je vroeg uit school. Is er een les uitgevallen?’

‘Mwah.’

‘Is er wat?’ Oma kijkt hem vragend aan. ‘Ja dus.’

‘Mijn vader is gewoon stom!’ Mikolaj gooit zijn jas op de trap en loopt de kamer in. Zijn ogen prikken, maar hij wil niet huilen. Zeker niet om zijn vader die hem in de steek laat.

‘Wat is er gebeurd?’ wil oma weten.

Was er maar iets gebeurd. Dat zwijgen van zijn vader maakt hem wanhopig. ‘Ik heb hem al tig keer geappt, maar hij reageert niet. Hij doet net alsof ik niet besta.’ Mikolaj gaat op het puntje van de stoel zitten, maar staat gelijk weer op. ‘Ik weet helemaal niks van hem. Hij stuurt geen mail, geen app ... Ik heb hem geprobeerd te bellen, maar hij heeft denk ik een ander telefoonnummer. Waarom mag ik dat niet weten?’

‘Heb je hem gebeld?’ Oma kijkt verrast. ‘Hoelang geleden is dat?’

‘Een paar maanden. Toen hij ... toen hij jarig was.’

‘Dat heb je nooit verteld.’ Oma schudt haar hoofd. ‘Wat dom van mij dat ik het niet heb gemerkt.’

Mikolaj haalt zijn schouders op. ‘Hij wil niks met mij te maken hebben. En dat vind ik stom! Schaamt hij zich voor mij?’

‘Natuurlijk schaamt hij zich niet voor jou. Wat is dat nou voor onzin. Toen je moeder nog leefde, deden jullie met elkaar heel leuke dingen. Ik kan je foto’s laten zien waarop je vader heel trots naar jou kijkt.’

‘Maar waarom doet hij dan nu of ik niet besta?’

‘Dat is inderdaad onbegrijpelijk. Ik weet het niet, ik heb hem al net zolang niet meer gesproken als jij. Hij heeft het vast moeilijk nu je moeder er niet meer is.’

‘Daarom hoeft hij mij toch niet in de steek te laten. Ik vind het gemeen. En ik hoef hem nooit meer te zien.’ Mikolaj klemt zijn rechterhand om het zakmes dat hij van zijn vader kreeg toen hij veertien werd en altijd in zijn broekzak heeft. Al een paar keer heeft hij het weg willen gooien.

Oma zucht. ‘Ik begrijp dat je boos bent op je vader. Dat ben ik ook. Toch hoop ik dat het op een dag goed komt tussen jullie. Want dat je geen moeder meer hebt, is al verdrietig genoeg.’ Ziet hij oma nu huilen? Om hem? Hij schrikt ervan. Oma mist zijn moeder ook, dat vergeet hij weleens. Hij pakt het glas en drinkt de thee langzaam op.

‘Zullen we nu wat leuks gaan doen?’ Oma schuift haar stoel naar achteren. ‘Iets wat we nog nooit hebben gedaan.’

Iets leuks? ‘Mij best.’ Als oma dat per se wil.

‘Dat klinkt niet enthousiast’, vindt oma. ‘Denk even na: waar heb jij zin in?’ Ze kijkt hem vrolijk uitdagend aan.

Wat heeft hij toch een geweldige oma. Als zij na haar tranen zo enthousiast kan doen, kan hij niet boos blijven. En ze hebben al genoeg gekke dingen samen gedaan. Ze zijn naar een indoor-skibaan geweest, het is hen gelukt om op tijd te ontsnappen uit een escaperoom en ze hebben een paar weken geleden zelfs gepaintballd. Wie kan zeggen dat hij dat allemaal met zijn oma heeft gedaan?

‘Zullen we gaan bowlen?’

‘Hè?’ Mikolaj is helemaal verbaasd. ‘U bowlen?’

‘Jij denkt natuurlijk dat een oma van 62 niet kan bowlen. Moet je opletten, ik versla je met gemak. Doen?’

Stel je voor dat hij een klasgenoot tegenkomt, wat zal die niet denken? Jammer dan. Misschien zijn ze juist jaloers op hem, omdat hij zo’n leuke oma heeft. ‘We doen het.’

‘Leuk!’ Oma klapt enthousiast in haar handen. ‘En dan blijven we daar gelijk eten. Hoef ik lekker niet te koken.’

‘Top, ik trek even een ander shirt aan.’ Mikolaj pakt zijn jas van de trap, hangt die aan de kapstok en loopt naar boven.

Op zijn kamer zet hij zijn rugzak naast zijn bureau en kijkt rond: de poster van de Formule 1, het dartbord, de zitzak en de klok die hij een paar weken geleden in de kringloopwinkel heeft gekocht ...

Uit de kast pakt hij een ander shirt en hij spuit wat deo onder zijn arm. Terwijl hij het shirt aantrekt, loopt hij de trap weer af.

‘Val ik mee of val ik mee?’ Oma wijst lachend naar het scorebord. Haar grijze haren schieten alle kanten op en ze heeft rode wangen. ‘Ik sta zelfs voor, al is het maar drie punten.’

‘Echt supergoed.’ Mikolaj knikt. Het zal toch niet gebeuren dat hij van oma verliest. Hij pakt een bal en zwaait die een paar keer heen en weer. Hij moet minstens vier punten halen. Dat kan toch geen probleem zijn? Maar dan moet de bal niet in de goot terecht komen, voordat hij de kegels raakt. Nog één keer zwaait hij de bal naar achteren, dan laat hij los en blijft de bal gespannen volgen. Als een streep schiet de bal over de baan, raakt de voorste kegel, waarna alle tien de kegels omvallen. ‘Yes!’ Hij balt opgelucht zijn vuist. Gewonnen.

‘Gefeliciteerd’, zegt oma. ‘Ik vond het echt heel leuk. Dit moeten we nog een keer doen. Gaan we nu eten? Ik lust wel wat.’ Naast oma loopt Mikolaj naar het restaurant. ‘Zullen we bij het raam gaan zitten?’

‘Gezellig.’ Oma gaat tegenover hem zitten en pakt de menukaart. ‘Ik denk dat ik ...’ Haar vinger glijdt over de kaart. ‘Ja, een frikandel en een patat. En een glas thee.’ Ze geeft de kaart aan Mikolaj. ‘En jij?’

‘Een patatje oorlog en een bamischijf. En cola.’

‘Mooi zo.’ Oma kijkt tevreden rond. ‘Vind je het niet gek om hier met je oma te zitten?’

‘Nee. Hoezo?’

‘Nou.’ Oma haalt lachend haar schouders op. ‘Je kan hier ook met je vriendin naartoe gaan.’

‘Die heb ik niet, dat weet u toch.’

‘Is er echt niemand die jij leuk vindt? Of die jou leuk vindt?’

‘Nee.’ Mikolaj schudt zijn hoofd. Wat een stomme vraag. Wie vindt hem nou leuk? Hij zou het niet weten. Misschien krijgt hij nooit een vriendinnetje. Wie wil er een vriend zonder ouders? Een vriend die bij zijn oma woont? Niemand toch. Maar dat wil hij tegen oma niet zeggen. Daarom mompelt hij: ‘En als het wel zo was, zou ik het niet vertellen.’

Oma schiet in de lach. ‘Daar heb je helemaal gelijk in. Ik zal er niet meer naar vragen.’

‘Heel goed. Ik ben benieuwd of dat lukt!’

‘Weet je wat we ook nog een keer moeten gaan doen?’ schakelt oma over op een ander onderwerp. ‘Naar een klimbos. Dat lijkt me zo leuk. Heerlijk als een gorilla van boom naar boom slingeren. Zie je dat voor je?’

Mikolaj fronst zijn wenkbrauwen. ‘Nee, niet echt. Een klimbos is te heftig. Als u naar beneden valt ...’

‘Dan breek ik een arm of een been, dat klopt. Maar wie zegt dat ik naar beneden val? Trouwens ... we zitten toch vast?’

‘Klopt. Toch lijkt het me niet slim om dat te doen. Maar ja, we hebben ook gepaintballd, dus ...’

‘Dat is dan afgesproken.’ Oma wijst naar zijn telefoon, die hij op tafel heeft gelegd. ‘Volgens mij kreeg je net een bericht.’ Ze lacht even. ‘En het eten is nog niet gebracht.’ Ze bukt zich en pakt haar eigen mobiel uit de tas. ‘Dan ga ik ook even kijken of er nog iemand aan mij denkt.’

Mikolaj ziet dat hij één bericht heeft. Het staat in de vrienden-app en is van Kay: Waar zijn jullie? Ik ben op het pleintje bij de Jumbo, maar het is saai.

Grijnzend typt Mikolaj: Heb net met mijn oma gebowld en ga nu een patatje met haar eten.

Het duurt niet lang of hij heeft van alle drie zijn vrienden een reactie.

Durf je wel te bowlen tegen je oma? schrijft Mehmet.

Dave houdt het kort: Is dat gezellig???

Kay volgt als laatste: Dat zie ik die van mij niet doen. Doe ze de groeten.

‘U krijgt de groeten van Kay.’

Oma kijkt op van haar mobiel. ‘Vertel je tegen je vrienden dat je hier met mij zit?’

‘Natuurlijk.’

Een meisje van een jaar of zestien zet de borden op tafel. Ze kijkt even naar Mikolaj en glimlacht. ‘Eet smakelijk.’

‘Dankjewel.’ Oma buigt zich naar voren. ‘Volgens mij vindt ze je leuk.’

Mikolaj haalt zijn schouders op. ‘Fijn voor haar. Zullen we gaan eten?’ Hij pakt een stuk patat en haalt dat door de mayonaise.

‘Eerst bidden.’

Hier ook? Voor een portie patat en een bamihap? Hij ziet dat oma haar ogen al dicht heeft. Snel bidt hij een paar woorden en kijkt dan naar oma. Wat ziet ze er lief uit. Ze is de beste en liefste en zorgzaamste oma van de hele wereld.

‘Eet smakelijk.’

‘Hé, oma.’ Geschrokken zet hij zijn glas neer en staat op. ‘Wat is er? Vindt u het niet lekker?’

Oma schuift het bord een eindje van zich af. ‘Ik weet niet wat er ...’ Haar gezicht vertrekt. ‘Ik heb ineens zo’n pijn.’ Ze wrijft over haar buik.

Mikolaj kijkt naar het bord. ‘Maar u heeft nog bijna niks gegeten.’

‘Ik ... ik weet het niet.’ Oma zucht een paar keer diep.

‘Heeft u wel meer buikpijn?’ Mikolaj hoort de spanning in zijn stem. Oma mag niet ziek worden.

‘Vorige week ook een keer, maar niet zo erg als nu. Wil je een glas water voor me halen?’

‘Natuurlijk.’ Mikolaj springt op en rent met zijn glas in de hand naar de wc. De cola spoelt hij weg en hij vult het glas met water. Snel loopt hij terug.

‘Gaat het al wat beter?’

‘Maak je geen zorgen.’ Oma pakt de aspirine die ze al op tafel heeft gelegd en stopt die in haar mond. Langzaam neemt ze een paar slokken water. ‘Eet jij nou maar verder en maak je niet druk om mij.’

‘Ik heb geen trek meer.’ Constant houdt hij oma in de gaten.

‘Doe toch maar.’ Oma knikt. ‘Het gaat al een beetje beter. Weet je hoe ik denk dat die buikpijn komt? Ik heb een beetje te fanatiek gebowld voor mijn leeftijd. Ik vergeet weleens dat ik al 62 ben.’

HOOFDSTUK 2

‘**M**oet die muziek echt zo hard?’

‘Heb je er last van?’ Mikolaj frommelt het lege blikje energiedrank in elkaar en gooit het op de grond. Hij voelt: dit gaat niet goed. Hij ontploft gewoon. Nog hoger draait hij de volumeknop. ‘Zo beter?’ Hij weet dat het niet goed is, maar hij kan gewoon niet anders.

De man, die een paar meter van hen vandaan is blijven staan, schudt zijn hoofd. ‘Jullie denken dat jullie alles kunnen maken, stelletje egoïsten. Waarom houden jullie geen rekening met andere mensen? Beetje rondhangen, andere mensen irriteren met harde muziek en er op straat een bende van maken, meer kunnen jullie niet. Tuig zijn jullie.’

‘Waar bemoei jij je mee?’ Mikolaj hoort de trilling in zijn stem. Hij pakt de zak chips die Kay heeft opengemaakt en propt zijn mond vol. Het lukt niet om oma te vergeten. Kwam de buikpijn echt door het bowlen? De week ervoor had ze toch ook al pijn? ‘Ja, dat vraag ik me ook af.’ Kay doet een paar stappen in de richting van de man. ‘Mieter op!’

‘Dat bepaal ik zelf wel.’

‘Dacht het niet.’ Nu bemoeit Mehmet zich er ook mee. ‘Als je nou niet snel doorloopt, krijg je er spijt van.’ Zijn ogen worden spleetjes en hij doet zijn rechterhand in zijn broekzak. Ineens haalt hij een zakmes tevoorschijn.

‘Rustig, Mehmet’, waarschuwt Mikolaj. Hij doet een stap naar voren en neemt de leiding weer. ‘Je hebt het gehoord. Wegwezen. Nu!’

Plotseling loopt de man weg. Mooi zo.

‘Wat een ongelooflijke eikel.’ Mikolaj houdt de zak chips, die nog halfvol is, ondersteboven. Bizar, hij doet dingen die hij anders